

[Knud Lind]

ren finde i artikel 9, og ministeren kan finde det i EF-direktivets indledning, hvor man bl.a. skriver:

»For at give anvendelsen af dette direktiv en vis smidighed bør medlemsstaterne på visse betingelser have muligheder for at fastsætte undtagelser fra dette direktiv, navnlig for at tage hensyn til særlige situationer.«

»Særlige situationer« er altså disse enkeltbrønde, som det i øvrigt vil koste tusindvis af kroner at få sluttet til fællesvandværker. Det er deri, problemet ligger.

Ministerens vil heller ikke tilkendegive noget som helst om, at man i artikel 9, stk. 2, meddeler, at medlemsstaterne meddeler kun Kommissionen de i stk. 1 omhandlede undtagelser, såfremt de vedrører en vandforsyning på mindst 1.000 m³ pr. dag eller en befolkning på mindst 5.000 personer. Intet af det ønsker ministeren at tiltræde.

Ministerens henviser så til et cirkulære. Jamen helledusse. Dette cirkulære er kun ude til høring. I øvrigt har ministerens tjenestemænd siddet og sovet i årevis, for det kunne have været ude for længe siden, hvis ministeren havde haft den fornødne vilje til det. Resultatet er, at der er adskillige, som er blevet meldt til politiet, og der er kommuner, der farer hårdt frem. Derfor er det for billigt af ministeren at sige: Det var da også synd for disse mennesker her, og jeg må tage afstand fra de kommuner, som har givet sådan en kort tid.

Jeg føler det helt urimeligt, at ministeren på en sådan hyklerisk vis ikke tilkendegiver det, hvis ministeren da hører efter i stedet for at fare op til formanden.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Bare for god ordens skyld vil jeg gerne sige, at jeg har svaret hr. Knud Lind, men debatten afspejles unægtelig af, at hr. Knud Lind overhovedet ikke hører efter.

Lis Noer Holmberg (CD):

En forespørgsel kan selvfølgelig findes belæstende, men når der findes folk ude i landet, der har store problemer, mener jeg, at det er sundt, at vi får en drøftelse om disse problemer.

Det er ikke småting, der har været skrevet om det offentlige blanden sig i folks private brønde. Man må spørge sig selv, om der dog ikke er grænser for, hvad det offentlige skal blande sig

i. Hvad med den private ejendomsret og folks ret til selv at afgøre, om det vand, de drikker, er tilfredsstillende for dem? Man går ud på folks ejendom og undersøger, hvad enten ejeren har givet tilladelse eller ej.

Der var den 12. februar i år en artikel i Jyllands-Posten, hvor stadsdyrlæge J. Meyer fra Levnedsmiddelkontrollen i Silkeborg, en fornuftig mand med erfaring, gav udtryk. . .

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Vi skal høre, hvad der bliver sagt heroppefra! (*Munterhed i salen*). Værsgo!

Lis Noer Holmberg (CD):

Jamen jeg fortsætter her. Han gav udtryk for, at i stedet for milliardinvesteringer var det bedre med oplysning og vejledning. Han har ledet undersøgelser af vandkvaliteten i mange tusinde brønde, og man skulle tro, han havde lidt begreb om det. Han er meget skeptisk over for Miljøstyrelsens bekendtgørelse.

Det er klart, at hvis en brønd er direkte inficeret af overfladevand, og hvis vandkvaliteten er direkte farlig for såvel mennesker som dyr, så må den brønd lukkes.

Meyer siger, at det er meget få brønde, der er i en sådan tilstand. Han peger på, at i de allerfleste tilfælde vil brønde med dårligt vand kunne udbedres ved en tætning af brøndringene, en klorbehandling af anlægget og en forbedret konstruktion af den del af brønden, der ligger over jordens overflade. Det koster kun småpenge i forhold til de planlagte tilslutninger til vandværkerne, og spørgsmålet er, om ikke miljømyndighederne burde holde en tænkepause. Det kan jeg være helt enig med Meyer i, det sagde han nemlig også.

Jeg vil gerne spørge miljøministeren, om man slet ikke har erfarne folk med som stadsdyrlæge J. Meyer, jeg her har nævnt. Er det udelukkende skrivebordsteori, man betjener sig af, uden relevans til det virkelige liv, for der er altså virkelig folk, der har problemer med det?

Konsekvenserne for mange af dem, der måtte blive tvunget til at tilslutte sig de offentlige vandværker, bliver store. Lad os blot tage et eksempel med en gennemsnitslandmand, der har 40 køer. Hver ko drikker 100 l i døgnet; altså bliver der her tale om 4.000 l vand alene til køerne. Det bliver ikke småpenge, disse menne-